

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqv̄et E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 8. de contemnendis hominum judicijs

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

Sunt qui humiliatione prævenire nolunt, quasi dedecet; cum humiliaverit semetipsum Dominus, & qui peccatum non fecit, cum latronibus sese deputandum obtulerit. Quid: vis videri non posse errare, & hominem non esse te? Vide ne ut Angelus apostata, & sicut unus de principibus corruas.

Quartò, quotidie in Sacro offer te ad omnes tribulationes, à quocumque de manu ejus accipiendas, undecumque proveniant, deinde quotidie illi refer acceptas, & ora pro persecutoribus te.

*In Missa re-
signa te Deo.*

JACVLATORIÆ.

Non est malum in civitate quod non fecit Dominus.

Amos 3.

Frumentum in Christi sum, dentibus bestiarum molar, ut mundus panis inveniar.

S. Ign. Mar.

Bonum mihi, quia humiliasti me, ut discam justificationes tuas.

Psal. 118.

Cognovi, Domine, quia æquitas judiciorum tua, & in veritate tuâ humiliasti me.

Ibid.

Adjutor meus esto; ne derelinquas me, ne despicias me, Deus salutaris meus.

Psal. 26.

CAPVT VIII.

De impedimentis Progressus in viâ spirituali, ac primò de contemnendis hominum judicijs.

POSTQVAM aliquis cum filijs Israël de Ægyptiacâ servitute liberatus est, & ad montem Dei Oreb tendere conatur; infernalis Pharaon nihil non objicit ac mover, ut si omninò à salutis viâ avertere nequeat peregrinantem in cælum, saltè varijs tentationibus seu velitationibus ejus progressum ac cursum retardet. Necesse igitur est armis esse instructum, modumque nosse pugnandi cum Principibus tenebrarum harum. Et quia inimici hominis domestici ejus, & verè homo homini lupus est, & ut D. Antonio Angelus ostendit, illi se mutuo impediunt quàm maximè æmulatione, invidia, rixis & judicijs suis temerarijs ac detractionibus, idèò de contemnendis his primò agendum puto.

*Meditatio de contemnendis hominum
judicijs.*

PRÆLVDIVM I. Erit statuere se coram Deo, ejusque curiâ amplissimâ, cum proposito omnia dirigendi ad gloriam illius.

PRÆLVDIVM II. Postulare humillimè gratiam, ut fontem propè omnis mali cognoscere possimus; qui est iudiciis hominum subservire; & ex iis, (quod plerique faciunt mortalium) vitam suam ordinare.

HOMO. O Sapiencia æterna, vulgò dicitur homines moveri non tam rebus, quàm rerum opinionibus; & ecce, si percurro vitæ meæ rationes N. sicubi dolor, aut gaudium; aut timor, aut spes nata fuit, ab hominum opinione, laude aut vituperio video magnâ parte profecta: nemo enim dedecora, infamiam, paupertatem despectum timet, aut de ijs dolet, nemo de honore, fama, &c. exultat, nisi vitam suam ad aliorum opinionem velut normam dirigat. Et ecce, hinc fit ut quoties in animo meo pium decretum facio, non id tantum me considerare sentiam, quid res in se sint; sed etiam quæ vulgò de rebus sint opiniones. Si enim rectè vivendi, vitandi cõsortia prava & colloquia, sobrietatis, fugæ sæculi, modestiæ in victu & vestitu, si confitendi crebrò, ac communicandi legem mihi statuo; pondus grave addit mihi in plerisque iudicium hominum, sæpè improborum, aut eorum, qui neque probi, neque improbi sunt, sed in confinio utrorumque commorantur, & claudicant in utramque partem: & insinuat se mox, quid dicent hi, quid illi recensebunt?

*Cogita Dei
iudicia.*

CHRISTVS. Nõne potiùs cogitandum tibi foret, quid ego verbis, quid factis senserim? Ego Sapiencia æterna, ego Iudex tuus, qui iudicabo te secundum legem meam & opinionem, & iudicia mea, non verò insipientium & mundi hujus. Cur ergo iudiciis hominum aut incitaris, aut retardaris? grave certè præjudicium

dicium. quod iudicium non habet, & à me recedit.

Hæcine firma, ut sup. pag. 8.

HOMO. Nisi id fecero, nonne credo, videoque me à tuâ Majestate, & à toto mundo subsannandum, quod ei stulto crediderim, & illusori sciens & volens? Tædet me valdè, sic ventis auræ popularis ferri & abripi, non pondere rerum, sed opinione. Sed quis me liberabit de istâ cõmuni malignitate & morbo, nisi tu Deus meus?

*Cur stulto
potius credis
quàm sa-
pientiæ?*

namque, ut video, quosdam Religiosos etiam iste adurit; quos non rarò iudicis hominum transversos agit, plausuque, ac vituperio, à normâ humilitatis & obedientiæ, simplicitatisque lege, longiùs facit aberrare. Hic de loco, munere, alterius obloquio, famæ detrimento queritur, ille locum, munus, & studia affectat; & si horum peram causam, una est hominum opinio fons omniù propè malorù. *Hæcine vera, &c. ut sup. p. 7.*

CHRISTVS Imò, nonne rara avis est, invenire lobum in terrâ Hus inter malos bonum, sive in sæculo, sive etiam in religione?

HOMO. Tu nosti, Deus bone! quæ hæc maledictio, quòd ad eò pauci velint singulares videri in bono, & tibi placere? quodque in naufragio malorum cum illis optent potius perire, quàm tuâ gratiâ super aquas ambulare! Pudet, aiebat servus tuus Augustinus conquerens de hæc infaniâ, pudet non esse impudentem. O quanta calamitas, & malitia sæculi hujus! quæ etiam in claustra, & sui contemptores sibi tantum juris vendicat. Nonne tibi debemus, ó JESU vita nostra, vivere, & mundo mortui esse, quotquot Christiani sumus? & vehementer id quidem desidero. Audio enim dicentem Apostolum taum: Si hominibus placerem, Christi servus non essem. An vera hæc veritas? an fallere non potest? non potest certè. Utinam id mihi concedere digneris, ut hoc opere credam, qui solus potes facere mundum de immundo conceptum semine; & solus Samaritanus vulnera nostra sanare! *Credo tibi, ut sup. pag. 7.*

*l. 2. Confess.
c. 9.*

*Gal. 1.
Placere Deo
nequit ho-
minibus ser-
vare.*

CHRISTVS. Nonne tu, ut omnes discipuli mei, abrenuntiaſti mundo in ſacro fonte, & pompis, & iudiciis eius, mihi que ſervire ſtatuisti? & ſic ad vitã ingredi?

HOMO. Et ecce, veremur dici mali, & haberi, neque tolerare id poſſumus, imò malumus eſſe quàm haberi, & propter verbum hominis gratis mali eſſe volumus potiùs, quàm propter tuum boni & beati.

Bone JESV, ut infrã pag. 241.

CHRISTVS. Et verò, quid ſunt iſta iudicia, niſi aliquot homuncionum, & ferè malorum, qui que malè affecti ſunt, cogitationes inanes, ſermones & deliria? uti enim quiſque affectus eſt, ſic ſentit, & loquitur. Cùm verò totus mundus in maligno poſitus ſit; & quicquid in eo reperitur, ſit concupiſcentia carnis, oculorum, & ſuperbia vitæ; quod eſſe iudicium illius poteſt? An poteſt mala arbor bonos fructus facere? malus ad bonum hortari, & illud verè probare?

Credo tibi, pag. 7.

HOMO: Qui prudentiores haberi volunt, iudicium ſæculi pro ſuã inſipientiã cum virtute & pietate jungere volunt, etſi ut plurimùm diſſideant: etſi jungere ea nequeant. tum videmus eos potiùs de pietatis exercitiis aliquid detrahere, quàm videantur hominum ſæpè peſſimorum iudiciis non ſubſcribere.

Iudicia hominum quid profunt?

CHRISTVS. Quid autem iſta profunt, vel obſunt? quid Lunæ, Soli, & aſtris, quòd ut Deus ab idololatriſ habitatus fuerint? quid auro, ſi lutum æſtinetur?

HOMO. Nihil utique, nec nobis, quòd variè iudicemur, quòd laudemur, cogniti ſimus, variè celebremur, aut vituperemur, amemur aut odio ſimus: & ſcriptum memini, Si de mundo eſſetis, mundus utique quòd ſunt eſt diligeret, nunc autem odit vos mundus, quia elegi vos de mundo, ſed ſcitate, quia me priorem odio habuit. Quid dulcius eſſe poteſt mihi, quid verius?

Singulariter amari velle,

CHRISTVS. Amari certè velle ſingulariter (cùm proxi-
mus quilibet, ſicut quiſque ſe diligit, diligendus ſit)
omnium

omnium injuria est: & laudari velle, omninò illaudabilem facit. *omnium injuria est.* Qui enim id vult, jam laudabilis non est. nã verè non laudatur, nisi qui bonus; & laudabilis verè, & non falsò æstimatur. Ut quis laudari possit, laudem refugere maximè debet; cùm verè laudari nequeat, qui vult laudari: sed vituperio propter arrogantiam, apprimè dignus sit. Similiter, qui acceptã injuriã aut convicio irascitur, aut dolet; dignum se eã esse, manifestè testatur: & laudari se in tantum velle, quantum refugerit vituperari. Si contemptus ergo aut neglectus fuisti, si quis de te malè suspicatus fuit, atque in eo gloriatus es; iniuriã factum illud fuisse declaras: meritoque fueras dignus contemptu, si de contemptu doluisses. Et verò, quid est, quod à te habeas, quodque tuum sit? prorsus nihil. Mea enim sunt omnia. Cur ergo illa tibi arrogare vis, aut ab aliis tribui tibi, & ob ea honorari? Ut dæmones sibi honores tribui volunt divinos; sic vanus homo laudari, & admirationi esse, & auferre mihi honorem. Si saperet, diceret iis qui se amant & admirantur, cum Apostolis meis: Viri Israëlità, quid miramini in hoc; aut nos quid intuemini, quasi nostrã virtute aut potestate fecerimus hoc? vel ut alii, cùm immolare illis vellent: Viri, quid hæc facitis? & nos mortales sumus, similes vobis homines. Vis ergo ut me omisso, te respiciant? singulariter laudent & honorent? inimici fiant mihi, ut tibi sint amici? vis tu, me præterito & neglecto, honorem quem præstare potes, amorem, admirationem tuam tribuere vanissimo idolo, id est, hominum opinioni? Qui enim illam amas, eidem per amorem subïceris: mundumque amas, & inimicus meus constitueris. vis ut amore tui, homines impediantur, ne toto amore ferantur in me? ut ponas te murum inter eos & me, ne plenè mihi adhæreant? Gaudes fortè, si te suspiciant multi, id est, fallantur, & fallas! si ad te veniant, si iis per te aliquid tribuam. Nõne vides muscas ad ollam, & pulices convolare ad carnem tuam, & exsugere?

Qui de contemptu dolet, contempti dignus est.
Qui gaudet contemptu, immeritò contènitur.
Qui laudari affectant, dæmonem imitantur.
Actor. 3.
Actor. 14.

Qui ab hominibus amari gestit, Deo corda hominum suffurat.

sugere? sibi comedunt, & tibi detrahunt: ita, qui ad te veniunt, aut opis, aut solatij gratiâ, quod per te illis præsto, quod suum est, petunt: propter illos enim dedi; quod meum est accipiunt. Reddant itaque mihi laudem, neque tibi de laude, aut vituperio cura sit, aut iudicio hominum.

HOMO. Si ergo neque laudem appetere, aut sperare debeo, si bonus esse volucro, neque vituperium auersari: quanta, Deus bone! insipientia, propter illam malum esse velle, aut saltem me perturbando, & dolendo, minùs bonum?

CHRISTVS. Quis est, qui, si ejus sanitas, scientia, robur, opes non laudentur, imò vituperentur, ea corrumpat? Nemo fame se cruciat, quòd à furiosis & parùm fauentibus, cibus & potus venenum esse clametur.

HOMO. Et tamen, ne quis vituperet nos, sæpè exercitiis pietatis, & observantiâ abstinemus, id est, cibo animæ, ejusque robur & opes perdimus, & gratis vendamur sub peccato. Bone J u s v, ut infr. pag. 24.

CHRISTVS. Quid si te quispiam consuleret? quid sibi eligendum foret, quidque expediret; verè divitem esse honoratum, beatum; an talem falsò haberi? omnibus abundantem, an indigentem? verà, an adumbratâ virtute præditum? Nónne vera falsis & vanis anteponenda esse judicares? Attamen hic error abripit omnes; ac, ne vituperentur, injusti esse malunt, aut minùs justî, quàm ob virtutem verè laudabiles, beati esse, & honore digni. Quàm diversus erit in morte, & iudicio sensus! imò, aliud tum universi erit iudicium mundi. Laudabitur ab eo, qui illum contempserit; & vituperabitur, qui illius vocibus incantatus, inertem & turpem duxerit vitam. Tum paupertatis amor, honorum ac sæculi contemptus ac opinionum, & liberalitas in pauperes, & virtus omnis extolletur, etiam ab improbis; & à Sanctis meis, & me, in æternum laudabitur. vt meritò diem mortis Sanctorum, natale n eorum esse, & dici voluerim.

*Cur falsa
pro veris eli-
gia?*

rim. Oriuntur enim tum, & velut sidera, deficiente die hâc, in nocte lucere incipiunt. *Bone JESV*, ut inf. p. 241.

HOMO. Improbi verò, etiam tunc, cum de salute agitur, ne inconstantes, ne timidi appareant, converti ad re, publicè confiteri, communicare, inungi verentur; & dira conscientia tormenta patiuntur.

*Multis con-
versi nolant
ob hominum
iudicia.*

CHRISTVS. Si causam quæras in promptu est: Quis, inquiunt, esset sermo?

HOMO. Et sic, bone JESV, pluris est sermo, & verbum volans, te ipsâ, salute Pluris est, quàm sit te suscipere, à te visitari, pasci, roborari. Pluris verbum, quàm omnia dona tua. Pluris timor, & volitare per ora hominum, quàm aeternæ vitæ discrimen adire. O quanta vis & potentia iudiciorum humanorum! Eheu! quid in iudicio ille respondebit tibi, quando coram universo orbe terrarum, patebit insipientia illius? Exprobrabis eam illi tunc, ô Sapiencia aeterna, quòd te spreto, vilissimorum hominum vocem pluris æstimarit, quàm mandatum tuum. Tunc insultabit illis orbis terrarum, Sancti subfannabunt, & dæmones illudent, quorum laudes, id est jacula, tam avidè quæsierat; quibus vulneratus, aeternâ ignominia plectetur.

*Stultitia eo-
rum qui cu-
rant iudicia
hominum.*

CHRISTVS. Qui autem me confessus, & pietatem fuerit coram hominibus, confitebor & ego eum coram Patre meo: & qui me erubuerit, & sermones meos, hunc Filius hominis erubescet, cum venerit in maiestate suâ, & Patris, & sanctorum Angelorum.

Matth. 10.

HOMO. Quàm dolebunt filii huius sæculi, eheu! in longâ aeternitate; quòd ob verbum, cogitationem, nuntium hominis alicuius, omiserint occasiones mille salutis, gloriaeque sempiternæ!

*Vide ut oc-
casione
virtutis non
negligas.*

CHRISTVS. Tunc, ut etiam in iudicio, ejulabunt reprobi, dicentes: Ecce hi sunt, quos aliquâdo habuimus in derisum, & in similitudinem impropertii: nos insensati vitam illorum æstimabamus insaniam, & finem illorum sine honore: ecce, quomodo computati sunt

Sap. 5.

integ

inter filios Dei, & inter Sanctos fors illorum est!

Credo tibi, ut supra pag. 7.

*Aeterna
cur momen-
taneis non
praefers.*

HOMO. Amari volumus, & ecce, si idcirco omittimus amorem tuum, erimus in aeternum odio tibi Deo nostro, & Angelis tuis: honorari cupimus, & omnia scelera & recessus cordis nostri omnibus aperta erunt: celebrari, & eheu! aeterno carcere, & aeterna erimus oblivione sepulti, neque unquam recordaberis nostri, Deus noster: quos audivimus, quorum iudicia timuimus, perpetuis nos maledictis incessent; si honorem quaerimus, nonne, eheu! aeternum sperare ac eligere pro momentaneo oportuit? O felices animae, & ter felices! quibus Spiritus sanctus eam indidit mentem, ut honores mundi simul & fauores despiceretis, excelsioresque rebus omnibus humanis effecit! O beate Alexi! qui cum esses clarissimus genere, illud celasti, ut filium Dei te esse toti orbi comprobares: vicisti generose athleta, & latitando sub gradibus toto terrarum orbe sanctitatis sparsisti radios. O Apostoli, & Martyres Christi, quae exempla nobis contemptus opinionum mundi praebuistis! Ibatis à conspectu concilii gaudentes, quoniam digni eratis pro nomine IESU contumeliam pati. O beata agmina Anachoretarum, quam feliciter mundo illulistis, ne ille vobis illuderet! quae laudabat ille, calcastis; quae vituperabat, elegistis. quis est, precor, qui vobis hunc spiritum addiderat?

Ad 5.

*Fructus non
curantis ho-
minum ju-
dicia.
2. Cor. 6.*

*Incommoda
ex eo quod
hominum
iudicia ma-
gni fiant.*

CHRISTVS. Caro certè & sanguis non revelerant, sed Spiritus Patris mei qui in caelis est: magnamque ex eo pacem consecuti fuerunt, numquam anxii, nulli obnoxii; sed liberi, securi per gloriam, & ignobilitatè; per infamiam, & bonam famam: ut seductores, & veraces: sicut qui ignoti, & cogniti: quasi morientes, & ecce vivimus: ut castigati, & non mortificati. Mundanus verò, quem humani respectus exagitant omnium oculos, ora & rumores observare iubetur, omniumque esse servus. qui enim diligit aliquid, necesse ei per amorè sub-
datur:

darur: & quod miserrimum est, amorem, favorem, bonam sui existimationem (quæ vera esse ob vanitatem nequeunt) venatur perpetuò: quam numquam scire potest an consecutus sit, pravum enim est cor hominis & inscrutabile; quis cognoscat illud? & qui te ore commendat, sæpè tacitus vituperat: si unus te laudet, centum despicient. quomocumque te ut Proteus verses, nūquā unus uni per omnia, nūquā unus omnibus placebis; sed pluribus displicebis. *Hæcine firmâ fide, ut sup. p. 7.*

*Jerem. 17.
Latus humana
na vana.*

HOMO. O quàm caro emuntur opiniones hominum! quas verè an quis habeat quales optat, numquā novit; & si noffet, nec ad momentum de eis certus esse posset: ita video, instabile est cor hominis, & amor illius, & quod hodie hâc horâ probat, eâdem improbat. Miramur, aliquem in Venerem, vel gutturis voluptatem sua profundere; sed longè magis fatuus, qui ob imaginationes hominum & opiniones, veri honoris, pacis, virtutis, ac gratiæ tuæ jacturam facit, id est, omnium bonorum.

Nemo certus de favore.

CHRISTVS. Multis quidem miseriis obnoxius est homo; sed immensum auget eas, qui immiscet se opinioni hominum, admirationi, honori & amori: sicut enim ex corporis proprii, sic ex horum læsione afficitur, & ligna quibus uratur ipse adhibet, vinculaque quibus trahatur.

*Hominis in
opinionibus
servire mō-*

HOMO. Idcirco firmiter statuo numquam advertere ad hominū & mundi opiniones; sed hoc unum spectare quid à me exigat ratio, quid tua divina voluntas, tua præcepta & consilia. Quod sit enim iudicium mundi, quàm insipiens & insanum, manifestè declaratū est in virâ & morte tuâ: tu enim nocte in stabulo natus, triginta annos inter homines versatus, ignotus & despectus fuisti; & postquam dulcissime JESV, dignatus fuisti revelare te mūdo, quoties nobis hunc contèptum commendasti? nullum honorem aut dignitatē aut laudem quæstisti, dicens: Ego non quero gloriam meam: est qui

*Attende ad
Christi iudicium, non
mundi.
Ioan. 8.*

querat,

quærat, & iudicet. At numquam magis, quam falsum sit mundi huius iudicium apparuit, quam in sacratissimâ morte tuâ: tu enim sanctus, innocens, agnus sine maculâ, cum iniquis ab illo deputatus es, & despectus, existimatus novissimus virorû: & ego illius laudem aut vituperium æstimabo? Neque aliam viam Sanctis tuis ostendisti, qui te serio, non fictè; sincere, non errore, aut proprio amore decepti, amarunt, & ardentè exoptârunt contemni, stulti haberi ac reputari, ut imitari te possent. Magna certè injuria tibi est (ut Chrysostomus servus tuus loquitur) si, tamquam non sufficias ad nos laudandum, te omisso ad consertos festinemus, hoc omnia pervertit, hoc universum orbem terrarum perturbavit; quoniam hominum respectu omnia facimus, & de bonis operibus nulla nobis cura est; sed laudem nobis à consertis nostris inquirimus.

*Chrysost. de
contemnen-
dâ laude
hominum.*

*Servi Dei
prima virtus
est, iudicia
hominum
contemnere.
Galat. 1.*

*Dei benefi-
centia alio-
rum con-
temptum
docet.*

CHRISTVS. Idcirco verè per me dixit Hieronymus: Prima Monachi virtus est, contemnere hominum iudicia, semperque Apostoli mei recordari, dicentis: Si adhuc hominibus placerem, Christi servus non essem.

HOMO. Neque solùm exemplis me invitâs, amantissime Iesv; sed insuper beneficijs plurimis, quæ in singula confers momenta. Quid enim ista mihi prædicant, nisi à te laudem veram quærendam esse, à quo nobis omnia bona proveniunt? si enim nihil boni nisi à te Oceano bonorum omnium, cur æstimari ab alio cupio, qui nihil mihi nisi à te præstare potest; nihil verè æstimare, quia cognoscere plenè rem nullam potest: Tuum unius iudicium solum verum est. Cùm ergo iudicium hominum nō vereamur, nisi simul aliquid ab ijs nobis polliceamur, qui videt te boni omnis fontem, nihilque esse extra te, despicit omnia propter te: quid enim extra te quærat: videt longas & difficiles esse vias, quibus scrutatur humana cæcitas quietè, ubi inveniri nequit, quodque eo ipso infelix homo inducat se in omnè inquietudinè, dolorè & afflictionè spiritus: se enim credit
dubijs

dubiis ventis voluntatis, favoris & timoris hominum; cum numquam in eodem statu permaneant. O quàm stultè vanitatem talis amat, ei que innititur, ut undis fluentibus, aëri & ventis, merito que timet, & timendo manifestè insipientem se atque improvidum demonstrat! Et tamen tot ambagibus, timoribus, simulationibus bullæ istæ quæruntur.

EXERCITIUM.

BONE JESV, ô quantum vanitati subjecta est creatura tua non volens, ô Creator mi! quot sibi laqueos parat, & impedimenta pōnit, ne perveniamus ad te, Amor nostri! Quid enim est in universâ vitâ, quod magis à recto deviare faciat, quàm quod respiciamus ad iudicium hominum? Ecce, perire plerumque malunt, aeternum cruciari, dum confessiones imperfectæ sunt pudore noxio, & pestilenti, quàm ab uno homine iudicari, vel despici. Quanta, proh dolor, dementia! Quid querimus placere homini & displicere tibi? An tanti nobis est, ut ille de me rectè sciat & loquatur, ut vulgus imperitū, ut fallax homo & mēdax & in horâ mutabilis, ut potius quàm illi displiceat, à te damnari velim? O Deus meus, ô Redemptor mi, hæc videtur esse universitas iniquitatis, hic fons omnium duellorum, omnium contentionum, simulationum, ambitionis, fastus & superbiæ: qui enim non respicit ad hominum iudicium, humilis, & pacificus est Deo meo, & hominibus amabilis & Angelis tuis, securus vivit, beatus moritur, gratiam invenit in oculis tuis. Veniat mihi obsecro illa, & non respiciat me visus hominis; sed despiciat, dummodo placeat tibi anima mea. Cur miseri servi esse volumus hominum, quos sanguine tuo liberos fecisti? Cur etiam cogitationes hominum veremur, & magis quàm iudicia tua?

Ah, Domine, hæc est calamitas filiorum Adæ. Sed potes, & verbo potes, & nutu potes, sanare infirmitatem nostram. Aspice in me, & salvus ero. Respice in me, & miserere mei, quia unicus & pauper sum ego. Spero equidem cum toties nos visere digneris, cum nobiscum esse usque ad consummationem sæculi, fore ut roberet

Creaturæ
amor la-
queus.

Iudicia
mundi ma-
gnifacere
fons est ca-
lamitatum.

Fiducia in
Deum.
 Applicatio
ad Com-
munionē.

Q

beret

boret me virtus tua, & caro tua, & sanguis tuus. Scriptū memini: Erunt duo in carne unā; & dictum hoc in te Christe JESU, & Ecclesiā. Fac ergo ut unum tecum sim, & aptum membrum corpori tuo fac ut hoc pane refectus non esuriam iterum, & bibens de fonte gratiæ tuæ non sitiam in æternum, nisi te unum, ad quem desiderat anima mea ut cervus ad fontes aquarum.

Miserere, Domine, miserere, conditor omnium, vanitatis nostræ & servitutis, quā mundo, & cogitationibus hominum seruiamus. Si seruire libet, nōne potius tibi Deo meo vivo & vero: nōne tibi, Rex Regum, & Domine dominantū: si laudari volo, à te verè coram curiā tuā, & orbe terrarum, & in æternum desidero: si gloriam cupio, æternam à manu tuā expectare volo: si vituperium timeo, à te despicere & contemni formidare vehementer debeo. Quis enim laudabit, quem tu despexeris? quis eum dicet bonum, quem tu reprobāris, verax Deus, qui scrutaris corda & renes: Ecce, Domine, tam viam veritatis elegi, & iudicia tua vera justificata in semetipsa. Illumina igitur tenebras meas, ut non ultra diem hominis desiderem, sed uni tibi placere optem, & displicere timeam. tu enim laus mea, tu gloria mea: si gloriari oportet, in te gloriabor; quia in te inimicos ventilabimus cornu, & spernemus insurgentes in nobis, ut sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati, seruiamus tibi omnibus diebus vitæ nostræ. Amen.

Psal 118.

Psal 17.

Psal 43.

Praxis ad iudicia hominum contemnenda.

Actiones ordinata Dei iudicio.

Vide in quo theatro stes.

PRIMÒ, considerare oportet actiones suas, easque non ex vulgi iudicio, sed Dei lege ordinare; ac tunc generoso animo in viâ virtutis progressum facere. Dici nequit quantum hunc impediât iudicia hominum vereri: hoc enim multos à frequenti confessione & communionem publicâ, aliisque pietatis exercitiis avertit; & audent plurimi in scholâ vanitatis & nequitia esse principes, in pietate verò paucos reperies qui præire audeant.

Secundò, sæpè iuvat considerare, se coram Deo ac curiâ eius in magno theatro existere atque operari, ac iudicia hominum spernere.

Tertiò, cum hoc malum ex amore sui ducat originem, nec ferè quisquam altius iudicium vereatur finistrum, aut vituperium

perium, nisi simul laudem venetur, vel aliud quidpiam, magnanimitate opus est: illa enim hominum servire vanis iudiciis ac suspicionibus, aliis que esse obnoxium, & ab iis emendicare pretio summo Christianæ libertatis, non permittit.

Magnanimus contemnit iudicia.

Quartò, Sanctis in more fuit positum, nonnulla facere quæ irritare linguas, & eos despectos reddere possent, nullâ tamen iustâ occasione datâ, atque in eo imitari illos oportet, si ad perfectionis bravium contendere velimus, & ad pacem atque animi tranquillitatem pervenire. *Dignatus es, ut supra pag. 10.*

IACVLATORIÆ.

Mihi pro minimo est ut à vobis iudicer, aut ab humano die. 1. Cor. 4.

Feci iudicium & iustitiam, non iradas me calumniantibus me. Psal. 118.

Iudica me, Deus, & discerne causam meam de gente non sanctâ, & ab homine iniquo & doloso erue me. Psal. 42.

Diem hominis non desideravi, tu scis. Ierem. 12.

CAPVT IX.

Meditatio de alio impedimento progressus peccato veniali.

Oratio præparatoria, ut supra.

COMPOSITIO LOCI, considerare animam, & te totum velut leprâ opertum imperfectionum coram Deo, & curiâ illius universa.

ORATIO, ut supra.

PUNCTVM I. Considera vitam ætam, & quàm multa peccata & defectus admiseris. Primò, circa vitæ tuæ institutum. Secundò, si religiosus sis, circa vota & Regulas, in mortificatione, in modestiâ. Tertio, in oratione & usu Sacramentorum. Quartò, in operibus tuis etiam ex obedientiâ factis. Quintò, in conversatione quotidianâ: & contere ex toto corde, & humilia spiritum tuum valdè. nihil enim esse videbis aliud iustitiam tuam, quàm velut pannum menstruatæ. *Quis cognovit, ut infra pag. 246.*

Examē sibi.

PUNCTVM II. Considera gravitatem peccati venialis. Primò, eò quòd summum Deum offendat, &

Q 2

sanctum